

Старата тесалийка дръпна свилата, която закриваше ~~кри-~~
~~сталиите~~ на прозорците. ~~Блеще~~ ^ссребриста светлина нахлу в ширната
стая. По кристалите се спущаха дълги ивици вода. Небето беше без-
цветно.

- Как днес не ми се приемат гости... - процеди през стис-
нати зъби Ефросина и сви устни.

Барварски княз! Света Мария, какво наказание. Българите,
- казват ² - били мръсни и миришели на овча кожа.

Тя потърси глава от отвръщение. Въздъхна. След това ли-
нито се изправи.

- Кое време е сега? - попита.

- Пладне отдавна преваля, - отговори старата.

Ефросина спеше много. По този начин тя смяташе, че ще
запази най-добре блестящата хубост на белорумянната си кожа, не
видяла острата ласка на вятъра и палещата целувка на слънцето.

- Готова ли е банята?

- Да.

В съседната стая, от белия мраморен басейн се дигаше топ-
ла пара, Ефросина изля вътре благовонната течност, която ^{из}пъли ^рпеше
една фиола от син кристал, хвърли тънката си дреха и дълго лежа
със затворени очи в горещата вода, която зачервяваше кожата ѝ.
Донесоха първата ^млека закуска от ^сяко и банани. Тя извади ръката
си от ваната и ^смола ^{ла}ла заби хубавите си зъби в мекия благоуханен
плод. Две мургави робини приготвиха в една сребърна кофа ледена
вода, обляха прозрачно-розовото тяло, изтриха я цяла - бързо и
силно - с ленени кърпи, след това с изкусни пръсти дълго разтър-
кваха поруменелата като пламък кожа, с благовонни масла.

В една вдлъбнатина на стената весело пръщяха, обгърнати
с златоалени пламъци, няколко едри цепеници.

Ефросина закуси втори път. И за да съкрати досадата на